

Fra quasi-aftale til Kvasi-aftale

Hvordan bliver den til

Fra quasi-aftale til Kvasi-aftale

Sådan konstrueres en fiktiv kontrakt ved private parkeringsgebyrer

Forord:

Dette notat beskriver, hvordan private parkeringsselskaber i praksis etablerer et **retsstridigt aftaleforhold**, der **ligner en juridisk kontrakt**, men som ved nærmere analyse viser sig at være en **fiktiv konstruktion** – først som en *quasi-aftale* og dernæst som en *Kvasi-aftale*.

Begge former er ugyldige i aftaleretlig forstand, men overlever som administrative illusioner, fordi sproget, typografien og databehandlingen skaber indtryk af juridisk autoritet.

Første fase: quasi-aftalen – den ensidige viljeserklæring

Forløbet starter, når et parkeringsselskab opsætter et skilt med tekst som:

“PARKERING KUN FOR KUNDER – VED OVERTRÆDELSE OPKRÆVES KONTROLGEBYR 795 KR.”

Dette er **ikke et tilbud** i Aftalelovens forstand, men en **ensidig erklæring**.

Ingen individuel person modtager eller accepterer noget, og der eksisterer derfor **ingen gyldig aftale** efter **Aftalelovens § 1** (tilbud og accept).

Når en bil fotograferes, registreres kun **nummerpladen**, ikke personens identitet.

Parkeringsselskabet **ved ikke, hvem der parkerede bilen**, og kan derfor ikke have identificeret en aftalepart.

Ulovlig adgang til CPR-oplysninger (§ 38)

For at finde en modtager henter parkeringsselskabet ejeroplysninger fra ”**Motorregisteret**”, som ikke er det lovligt fastsatte nationale register over køretøjer i Danmark.

Det skal her præciseres, at

loven foreskriver, at ethvert motorkøretøj skal være registreret i Køretøjsregisteret – jf.

Bekendtgørelse om registrering af køretøjer

Efter opslag i det centrale motorregister anvender selskabet typisk oplysningerne til at indhente **persondata fra CPR**.

Men dette strider direkte mod **CPR-lovens § 38**, som fastslår:

”Virksomheder (foreninger mv.) har efter CPR-lovens § 38 ret til at få leveret oplysninger fra CPR om en større afgrænset kreds af personer, som virksomheden på forhånd har identificeret enkeltvis enten via personnummer eller navn og adresse.”

En **nummerplade** er hverken navn, adresse eller CPR-nummer og kan derfor **ikke** bruges som lovligt identifikationsgrundlag.

Da det private parkeringsselskabet ikke har identificeret borgeren enkeltvis, er enhver efterfølgende anvendelse af CPR-data **ulovlig**.

Dette medfører **dobbelt retsstridighed**:

1. Fejl i hjemmelsgrundlaget (forkert registeranvendelse), og
2. Ulovlig persondataadgang (i strid med CPR-loven § 38 og GDPR art. 6).

Dermed er enhver efterfølgende henvendelse eller afgift baseret på **et retsstridigt grundlag** og må anses som **ugyldig allerede fra begyndelsen (ex tunc)**.

Myndighedernes medvirken – systemisk lovbrud

Denne praksis kan **ikke alene tilskrives private selskaber**, men **muliggøres og godkendes af offentlige myndigheder**, navnlig **Skatteforvaltningen (Motorstyrelsen)** og **Rigspolitiet**, som begge har teknisk og juridisk adgang til Køretøjsregisteret.

I praksis udleveres ejeroplysninger til private virksomheder via digitale snitflader og abonnementsløsninger, ofte **uden at kontrollere**, om virksomheden opfylder betingelserne i **CPR-lovens § 38** eller har **saglig hjemmel** til formålet.

Dermed **medvirker myndighederne selv til lovbrud**, idet de:

1. udleverer oplysninger om fysiske personer **uden individuel identifikation**,
2. tillader brug af et register (oftest fejlagtigt benævnt *Motorregisteret*) som adgangsgrundlag, og
3. undlader lovpligtig kontrol af den erhvervsdrivendes **saglige formål** i strid med **GDPR art. 6**.

Herved **understøtter myndighederne aktivt eller passivt** et system, hvor borgerens CPR-oplysninger anvendes **uden hjemmel**.

Retsvirkning

Hele kæden fra **afgift til dataindsamling til afgift** er derfor **retsstridig fra start til slut**, og enhver parkeringsafgift, der bygger på denne databehandling, er **ugyldig ex tunc** – ugyldig fra det øjeblik, dataene blev indhentet.

Anden fase: Kvasi-aftalen – den semijuridiske illusion

Når modtageren får brevet mærket **“P-AFGIFT”** eller **“KONTROLAFGIFT”**, bliver de instrueret i at “oplyse”:

løbenummer, registreringsnummer, fornavn, efternavn, adresse, e-mail m.v.

I det øjeblik borgeren **besvarer henvendelsen** og **afgiver sine oplysninger**, bliver den oprindelige *quasi-aftale* omdannet til en **Kvasi-aftale**.

Her sker det afgørende skift:

- Den borger, som tidligere **ikke kunne identificeres lovligt**, bliver nu **identificeret gennem egen medvirken**.
- Parkeringsselskabet kan herefter hævde, at der foreligger “kommunikation” og dermed et “forretningsmæssigt forhold”.

Denne konstruktion **ligner** en kontrakt, men er stadig **ugyldig**, fordi:

1. grundlaget (datatilgangen) var ulovligt fra begyndelsen,
2. samtykket blev givet **under vildfarelse**,
3. dokumentets form og sprog **giver indtryk af retsgyldighed**, hvilket kan udgøre **bedrageri** efter **Straffelovens § 279**.

Fra passivitet til deltagelse

Parkeringselskabets metode bygger på en **psykologisk og sproglig teknik**:

- Først påføres borgeren **passiv vildfarelse** gennem et retsgyldigt udseende dokument.
- Dernæst opfordres de til **aktiv deltagelse** ved at "bekræfte" oplysningerne.

Dermed flyttes fokus fra selskabets ulovlighed til borgerens reaktion.

Selskabet skaber illusionen af et gensidigt retsforhold – en **Kvasi-aftale**.

Retslig vurdering

Fase	Kendetegn	Retslig vurdering
quasi-aftale	Ensidig skiltning og ulovlig datatilgang	Ugyldig – ingen identifikation, intet samtykke
Kvasi-aftale	Borger afgiver data, som validerer selskabets tidligere lovbrud	Semijuridisk illusion – ugyldig men administrativt udnyttet
Resultat	Forholdet ligner en kontrakt, men mangler lovligt grundlag	Ingen gyldig aftale; overtrædelse af CPR-loven og straffeloven

Lovhenvisninger og støttepunkter

- **Aftaleloven §§ 1-9** – tilbud og accept
 - **Aftaleloven § 38 b** – krav om klar og forståelig aftale; forbrugerfortolkning
 - **CPR-loven § 38** – adgang til personoplysninger
 - **Databeskyttelsesforordningen (GDPR) art. 6** – lovligt behandlingsgrundlag
 - **Straffelovens § 279** – udnyttelse af vildfarelse
 - **Lov om dansk retskrivning** – retsgyldige dokumenter skal udformes på dansk
 - **Retsplejeloven § 149** – retssproget er dansk
 - **Danske Lov 5-1-2** – aftaler må ikke stride mod lov eller ærbarhed
-

Ærbarhed, klarhed og fortolkning – Danske Lov 5-1-2 og Aftaleloven § 38 b

Dansk aftaleret hviler på **lovlighed, redelighed og ærbarhed**.

Som Danske Lov 5-1-2 fastslår:

”Alle Contracter, som frivilligen giøris af dennem, der ere Myndige, og komne til deris Lavalder, være sig Kjøb, Sal, Gave, Mageskifte, Pant, Laan, Leje, Forpligter, Forløfter og andet, ved hvad Navn det nævnis kand, som ikke er imod Loven, eller Ærbarhed, skulle holdis i alle deris Ord og Puncter, saa som de indgangne ere.”

Dette betyder, at en aftale, som er fremkommet ved urimelighed, pres, vildledning eller uklarhed, **ikke kan bestå** – hverken ved lov eller ved hæderlighed.

Kravet om klarhed og forståelighed (§ 38 b)

Aftalelovens § 38 b, stk. 2:

”En skriftlig aftale, der tilbydes forbrugeren, skal af den erhvervsdrivende være udarbejdet på en klar og forståelig måde.”

Private parkeringsselskaber udsteder dokumenter mærket *P-AFGIFT* eller *KONTROLAFGIFT*, ofte i **versaler** og pseudosprog, der **ligner dansk retskrivning men er sandsynligvis tegnsprogstranskription**.

Dette opfylder **ikke** lovens krav om klarhed og forståelighed – tværtimod skaber det **vildfarelse**.

Efter **§ 38 b, stk. 1** skal enhver tvivl om ikke-forhandlede vilkår **fortolkes til fordel for forbrugeren**, og den erhvervsdrivende har **bevisbyrden** for, at vilkåret faktisk er forhandlet.

Da ingen borger har forhandlet vilkår med et parkeringsselskab, kan intet krav gøres gældende til ugunst for forbrugeren.

Forbindelsen mellem § 38 b og ærbarhed

Når et selskab opstiller ensidige vilkår, kommunikerer uklart og presser borgeren til at oplyse persondata for at undgå sanktioner, handler det i **strid med redelig handlemåde** og dermed **imod ærbarhed** i Danske Lov 5-1-2's forstand. Det er derfor både **juridisk og moralsk ugyldigt**.

Konklusion

En parkeringsafgift fra et privat selskab udgør i realiteten en **tofaset konstruktion**:

1. **quasi-aftalen** – et ensidigt, ulovligt og uidentificeret påbud.
2. **Kvasi-aftalen** – den efterfølgende fase, hvor borgerens egne oplysninger anvendes til at skabe en semijuridisk illusion af gyldighed.

Begge er **ugyldige** og **i strid med ærbarhed**.

De bryder med Danske Lovs grundprincip, tilsidesætter Aftalelovens krav om klarhed og redelighed, og udnytter borgerens vildfarelse til at skabe et fiktivt retsforhold.

En Kvasi-aftale er ikke blot ugyldig – den er uærbar og kan ikke stå ved lov.

Spørgsmål til gebyr udsteder

Dette notat peger på et bredere problem i moderne forvaltnings- og erhvervssprog:

Når form, typografi og digital adgang til persondata bruges som erstatning for reel aftaleindgåelse, flyttes fokus fra **lovens område** til **formens illusion**.

Det er formentlig netop dette, **Danske Lov 5-1-2** advarede imod for mere end 340 år siden.

En aftale, der både er **ulovlig** og **uærbar**, kan ikke stå ved lov, jf. **Danske Lov 5-1-2, Aftaleloven § 38 b, CPR-loven § 38** og **GDPR art. 6**.

Dette er understøttet af nyere højesteretspraksis (jf. **DAHL Advokatpartnerselskab, 2023**) og af **Vestre Landsrets afgørelse** (jf. **DreistStorgaard Advokater**), hvor sager afvises af egen drift, når de bygger på sådanne forhold.

På den baggrund opfordres enhver virksomhed, der udsteder kontrolgebyrer eller parkeringsafgifter, til at overveje, **om den virkelig ønsker at fremme en sag, der hviler på et ulovligt og uærbart grundlag**.

I modsat fald må sagen afvises, og den berørte part kan kræve sagsomkostninger tilkendt for unødvendig proces.

Nærværende bilag fremsættes **inden for det danske rets- og lovsystem**, jf. **Danske Lov, Aftaleloven, CPR-loven, Databeskyttelsesloven, Lov om dansk retskrivning, Retsplejeloven og Straffeloven**. Det gøres gældende at en sag, der bygger på en *Kvasi-aftale*, er retsstridig og kan derfor ikke lovligt behandles ved domstolene.

Med venlig hilsen
Sune Sejer Nielsen
Oktober 2025